

Pleiku - Ảnh: internet

Tôi đến với Pleiku rất tình cờ, chỉ là một chuyến theo bà chị họ đi chơi.

Pleiku hấp dẫn tôi ngay từ lúc mới bước xuống phi trường.

Cơ lốc chùm lên toàn thân tôi lớp bụi đỏ. Ngồi trên chiếc xe nhà binh về thị xã qua con đường lồi lõm vết xe tăng, tôi bắt đầu cảm nhận cái không khí chiến tranh vây quanh.

Người đầu tiên chị Kim, bà chị họ tôi giới thiệu, là Đại úy Ngô Văn Hòa. Chị Kim chào hỏi xã giao với anh chị Hòa nơi cửa bếp. Tôi được mời vào phòng khách. Trước mặt tôi là cái bàn nhỏ, trên có một tập thơ.

Qua câu chuyện trong bữa cơm chiều, tôi được biết thêm là người quân nhân Ngô Văn Hòa chính là nhà thơ Anh Hoa, tác giả tập thơ mà tôi đã đọc.

Khí hậu Pleiku không thua gì khí hậu Đà Lạt nên chị Hòa đã hơn ba mươi mà còn má đỏ môi hồng, trông rất dễ thương.

Rời từ tình cảm cảnh với người, người với người đã khiến tôi chọn Pleiku làm nơi lập nghiệp.

Pleiku rất nhỏ, nhỏ đến nỗi: "đi dăm phút đã về chốn cũ". Phố xá không nhiều, Pleiku chỉ có vài ba quán ăn đặc biệt như Cơm Tấm Thơm, Cơm Tàu Diệp Kính, Bún Bò nhà xác...

Chiều, tối mùa đông, dân Pleiku mà được tô bún bò nhà xác thì thật tuyệt! Tô bún bò do chủ tiệm người Huế nấu có đủ thịt bò, giò heo và đĩa rau tươi, ớt đỏ; hấp dẫn đến độ thực khách đã quên đi những đầu ngón chân hay móng tóc thò ra ngoài chiếc poncho đang nằm đợi ở nhà xác bên cạnh.

Không khí chiến tranh dần dần thấm vào hồn tôi. Những bài thơ nhỏ của tôi bắt đầu trải giàn trên giấy.

Sau những đêm Pleiku bị pháo kích, tôi nghĩ đến những người mẹ trẻ, những em thơ xấu số:

VÒNG TAY MẸ

Con vẫn trong vòng mẹ!
Hơi thở cổ truyền sang
Thương con lay gọi khẽ
Nhưng chẳng thấy âm vang.

Con vẫn trong vòng mẹ!
Triền mi khép từ lâu,
Đôi môi không thể hé,
Cho tôi tiếng nói đầu.

Con vẫn trong vòng mẹ!
Tôi không biết là tôi
Ngắm con ngồi như thế,
Có xong được kiếp người.

Con vẫn trong vòng mẹ!
Thân thể vữa từ đây.
Thương con lòng như xé

Vùng quê hương lưu đầy.

Con vẫn trong vòng mẹ!
Bom đạn chẳng buông tha
Tình cha như trời bể
Ngàn đời ôm thây ma.

Đứa con hai lần chết!
Người mẹ trẻ lia đời!
Quê hương hai tì vết!
Tiếng sông dài hồi ơ!

Rồi qua tin những người lính Mỹ quân dịch rất trẻ chết trận nơi quê tôi, tôi như thấy được cả hình ảnh và tâm tình của những người mẹ của họ ở bên kia bờ đại dương:

NGƯỜI MẸ G.I.

Bên kia Thái Bình Dương
Mẹ mong con hồi hương,
Cho sầu nghiêng cánh đở,
Trả lại con khung trường.

Bên kia Thái Bình Dương,
Từng chiều mong thư nhỏ,
Từng ngày xa người thương,
Chắc con giờ khốn khổ?

Rồi mẹ đau mẹ đau,
Chiếc khăn dài quấn cổ,
Tình yêu con ngút ngàn
Vượt trùng dương vẫn tỏ

Từng giờ sang tìm con,
Chiếc bình nghiêng khô mực
Năm tháng vẫn chưa tròn
Ôi hình hài đau nhức.

Một hôm nhận thư xa,
Báo tin con gửi quà,
Cùng tin con tử trận
Từ đồn con bay qua.

Rồi tiếng bay xé trời,
Điều hâu nghiêng cánh đợi
Rồi thân mẹ rã rời
Sân bay sầu vời vợi.

Thân con giờ cờ đây.
Tim con đã không còn!
Xa quê từ độ ấy,
Con được gì hỏi con?

Tôi còn thấy những người con gái thèm yêu mà phải từ chối tình yêu:

“QUÊN ĐI ANH ƠI”

Vâng từ đây dứt đường tơ
Xin đừng đến nữa chuyện xưa dấy buồn
Tin yêu anh đắm cả hồn
Nào đâu dám tính đại khôn nổi mình
Pleiku vang trải lung linh
Khuôn trăng, giải núi, chuyện tình lãng phai.
Em đi bóng đổ đường dài
Anh say binh nghiệp, ngày mai xá gì.
Không ngại cuồng bạo mà chi
Cho thân em tẩy những tì vết xưa
Lời yêu anh hẳn là thừa
Tình yêu nhạt ánh sao thưa cuối trời
Nụ hôn không thắm làn môi
Đời em đã tắt tiếng cười từ lâu.
Xin đừng dẫn vật lẫn nhau
Quên đi anh nhé mộng đầu là mơ.
Chiếu sau làm lờ thế cờ
Đời chưa trang điểm nên thơ thiếu vần.
Em từ đây sẽ gian truân.

Vòng tay khép kín tình xuân bẽ bàng
Đường Phan Thanh Giản mưa giăng
Cao nguyên phấn đỏ, con trăng trốn rồi.
Yêu thương không biết bao người!
Bây giờ tôi vẫn là tôi lữ làng.
Đã toan may áo sang ngang.
Ngờ đâu áo trắng, khăn tang cho tình.
Vị hôn phu vẫn hiển linh,
Đêm đêm ấp ủ khối tình dương gian.

Trong cái khốc liệt của chiến tranh, dù có tham lam yêu thương, lì lợm yêu thương đến khi mất còn khốn khổ, cay đắng trăm lần.

CHIẾN TRANH VÀ CUỘC TÌNH LỮ

Sau giấc ngủ dung nhan mình xa lạ
Tôi ngỡ ngàng nghe tên thoát từ môi
Dòng luân lưu máu động đã lâu rồi
Thân hủy diệt từng tế bào mất hút
Tuổi đời trôi theo thời gian vùn vụt
Vượt tầm tay nhân ảnh vật vờ bay
Vẫn là tôi thân con gái lưu đầy
Vùng tâm tưởng từng bàn tay triển lãm
Và tim tôi với tình yêu điên loạn
Ôi xa rồi lẫn sáng tuổi mơ hoa
Ôi Bắc Ninh, quê hương đã nhạt nhòa
Và ngôi mộ người cha giờ cỏ mọc
Tôi ôm tôi, nghe tiếng mình bật khóc
Nỗi cô đơn đặng đặng ngọn triền dăng.
Vùng bình yên không dừng bước một lần
Tôi thèm khát ngày Hòa Bình trở lại
Mái đầu xanh, vành khăn sô ngậy đại
Long lanh màu chung thủy với tình lang
Tôi tiếc tôi không thấy được xác chàng
Nhưng yên ổn vẫn là niềm khát vọng.

Cuộc chiến này đây không còn lan rộng.
Cuộc chiến này đây, nòng thép lạnh tanh
Cho từng đêm tôi gọi khẽ tên anh

Âm vang lại lời thưa mừng đất nước

Sau giấc ngủ dung nhan mình đổi khác
Từ làn mi, đôi má đến bờ môi
Tôi thăm thì, tôi gọi mãi tên tôi
Âm thanh ngẩn như cuộc tình thời chiến
Buổi sơ giao mình nghe như đã hẹn
Và hôm nay hai đứa đã rời nhau
Tôi vẫn tôi từng ga nhỏ cúi đầu
Và đêm lạnh nghe tim sầu nức nở.

Ngày anh đi cho cuộc tình ta lỡ
Tên người yêu gục chết một miền xa
Máu đào phun cho cây cỏ thăng hoa
Và Xương trắng làm hàng rào đất nước
Anh là ai, đôi chân mềm xuôi ngược?
Anh là ai, anh ôm lấy đất liền
Tôi lạc bước trong tình riêng tê tái.

*Những mảnh tình đến trong tâm, trong thơ tôi chỉ một lần vội vã như thế!
Cái cảnh đào xoáy tâm hồn tôi, cõi thơ tôi, đã được nhạc sĩ Phạm Duy
đồng cảm mà phổ "Thương Ca 1" của Lê Thị Ý thành bản nhạc "Tưởng
Như Còn Người Yêu"*

THƯƠNG CA 1

(Phạm Duy phổ nhạc với tựa đề TƯỞNG NHƯ CÒN NGƯỜI YÊU)

Ngày mai đi nhận xác chồng
Say đi để thấy mình không là mình.
Say đi cho rõ người tình,
Cuồng si thuở ấy, hiền linh bây giờ.
Cao nguyên hoang lạnh ở hờ
Như môi góa phụ nhạt mờ dấu son.
Tình ta không thể vuông tròn,
Say đi mà tưởng như còn người yêu.

Phi cơ đáp xuống một chiều,
Khung mây bàng bạc mang nhiều xót xa
Dài hơi hát khúc Thương Ca,
Thân cô khép kín trong tà áo đen.
Chao ôi thềm nọ hôn quen,
Đêm đêm hẹn sẽ chong đèn chờ nhau.
Chiếc quan tài phủ cờ màu
Hằn lên ba vạch đỏ au phũ phàng.
Em không nhìn được xác chàng
Ai thêm lon giữa hai hàng nến trong?
Mùi hương cứ tưởng hơi chồng,
Nghĩa trang mà ngỡ thư phòng riêng ai.

Tôi đã xa Pleiku hơn bốn mươi năm, nhưng với tôi, hình ảnh những người góa phụ vật vã khóc than trong lúc nhận xác chồng như vừa mới hôm qua, như vừa mới buổi sáng...Và cuộc chiến tranh vừa qua của đất nước, vẫn mãi trong tâm, trong trí tôi và hẳn đó cũng là tâm trạng chung của những người dân Việt.

Có lẽ vì thế mà "Tưởng Như Còn Người Yêu", cho đến ngày nay, vẫn còn được nhiều người nhớ tới, bởi vì, đó cũng là một phần đời, một phần đời đau thương ngút ngàn của chúng ta, những người dân Việt hiền hòa nhưng đã tình cờ phải đắm chìm trong một cuộc chiến thảm khốc của dân tộc!

Lê Thị Ý

Virginia, 2015

Nguồn: <http://phamcaohoang.blogspot.com.au/2015/06/1796-le-thi-y-pleiku-va-ky-niem.html#>

www.vietnamvanhien.net